

RŮST VE SLUŽBĚ

Milovaní bratři a sestry, milí hosté, vážení přátelé:
milost Vám a pokoj ve jménu našeho drahého Pána Ježíše Krista.

Přátelé, v jednom z minulých slov jsem zmínil dvě klíčové otázky, které si pokládá každá společnost, zájmová skupina, firma či organizace, které chtějí projít nějakou změnou, pouští se do něčeho nového nebo chtějí něco napravit:

- ***Kdo to udělá?***
- ***Kdo za to zaplatí?***

Ty dvě otázky se ve své podstatě týkají nasazení a možností, nebo jinak řečeno lidských a finančních zdrojů, které jsou potřeba na jakoukoli změnu.

Včera jsme se s mojí Jitkou setkali s našimi příbuznými, kteří jsou už velmi pokročilého věku. Během společného vzpomínání a vyprávění mi došlo to, že pokud se chce někdo nasadit, zapojit pro Boží království, **nepotřebuje být nutně něčím výjimečný** nebo mít mimořádné prostředky. Mnohem důležitější je, aby **měl srdce na správném místě**. Nebo jinak řečeno: **vnímal potřeby a být ochoten udělat o něco víc než jen to nezbytně nutné**.

Strýček Jožka a tetička Růženka byli, co si pamatuji, určitou jistotou a oporou Olomouckého evangelického sboru, jehož jsou desetiletí nedílnou součástí. Jožka jako zámečník a strojař **byl vždycky přesný** a tyhle schopnosti mohl uplatnit jako ten, **kdo pečuje o finance a zapojoval se i do praktických prací ve sboru**. Růženka byla zdravotní sestrou a pracovala i v jeslích, byla a je **velmi empatická**, všímavá a její službou byla (a dodnes i je) **práce s dětmi, péče o seniory a služba vězňům**. Když se dnes ohlédnou zpět, mohou si říct, že dělali to, k čemu měli obdarování, k čemu byli povoláni. Jsem přesvědčen o tom, že sloužili druhým natolik dobře a laskavě, že nemusí ničeho litovat.

Na první pohled nebyli a nejsou ničím výjimeční, vychovali tři kluky, mají několik vnoučat a radují se už i z pravnoučat. Jako rodina byli **plni víry, Ducha Božího a vděčnosti** za to, čím je Bůh po celý život prováděl, i když to nebylo někdy snadné. Prožili situace, v nichž je Bůh zvláštním způsobem naplnil a zmocnil pro určité mimořádné věci. Ale i přes tyto mimořádné věci **věrně vytrvali ve službě, k níž byli povoláni**.

Minule jsme také mluvili o tom, jak je potřeba najít to „své místo“, kde mohu být zapojen, být prospěšným pro druhé a zároveň být součástí něčeho většího.

Vzorem nám k tomu může být příběh, který je zaznamenán v knize Skutků Apoštolských 6:1-8, kde čteme:

V té době, kdy učedníků stále přibývalo, začali si ti z nich, kteří vyrostli mezi Řeky, stěžovat na bratry z židovského prostředí, že se jejich vdovám nedává každodenně spravedlivý díl.

A tak apoštolové svolali všechny učedníky a řekli: „Bohu se nebude líbit, jestliže my přestaneme kázat Boží slovo a budeme sloužit při stolech. Bratří, vyberte si proto mezi sebou sedm mužů, o nichž se ví, že jsou plni Ducha a moudrosti, a pověříme je touto službou. My pak budeme i nadále věnovat všechn svůj čas modlitbě a kázání slova.“

Celé shromáždění s tímto návrhem rádo souhlasilo, a tak zvolili Štěpána, který byl plný víry a Ducha svatého, dále Filipa, Prochora, Nikánora, Timóna, Parména a Mikuláše z Antiochie, původem pohana, který přistoupil k židovství.

Přivedli je před apoštoly, ti se pomodlili a vložili na ně ruce. Slovo Boží se šířilo a počet učedníků v Jeruzalémě velmi rostl. Také mnoho kněží přijalo víru.

Štěpán byl obdařen Boží milostí a mocí a činil mezi lidem veliké divy a znamení.

Přiznám se, že moudrost apoštolů je pro mě velmi inspirující. Dělali věci mnohem lépe, než je děláme my dnes.

- ***Co důležitého v tom čteném textu vidíme?***

To, že apoštolové **uviděli nepopíratelnou potřebu**, kterou kdyby zanedbali, tak by to **mohlo zcela rozložit jejich práci** v rodícím se jeruzalémském společenství. Byli si vědomi zcela oprávněné nespokojenosti s tím, že někdo je opomíjen. Šlo o některé vdovy.

A jen pro porozumění dodávám, že společenské **postavení vdovy bylo v tehdejší době hodně drsné** – pokud neměla děti nebo příbuzné, neměla žádného zastání.

A stejně na tom byli sirotci bez příbuzných. (Zcela jistě proto je v Písmu několikrát řečeno, že Bůh je ten, kdo se zastává vdov a sirotek – tedy těch bezbranných a často opomíjených.)

Apoštolové si zároveň byli vědomi toho, že jejich nemohou odejít od toho nejdůležitějšího úkolu, kterým byli pověřeni – zvěstovat slovo Boží a modlit se.

Potřebu tedy přednesli ostatním a navrhli řešení, do kterého zapojili i ostatní.

Dneska bychom řekli, že zcela vědomě budovali podpůrný tým. Nevrhli se na všechny ty věci sami, ale vytvořili prostor pro druhé.

Shromáždění mezi sebou podle rady apoštolů vyvolilo sedm důvěryhodných mužů, které povolali ke službě vdovám.

Když jsem přemýšlel (na základě vlastní zkušenosti) o tom, co to znamená sloužit vdovám, tak nejde pouze o zajištění jejich potřeb, jak se nám může z textu zdát. K tomu ti povolání muži bezpochyby potřebovali moudrost, možná bychom řekli určité organizační schopnosti. Ale šlo nejspíš také o řešení praktických věcí. A také pokud někomu prakticky sloužíte, pak to znamená, že s těmi lidmi musíte být **a potřebujete jim věnovat svůj osobní čas.**

Jsme tedy u jednoho způsobu zapojení či povolání do služby. Ten vychází z viditelné potřeby. A také z toho, že zmínění muži byli schopni tuto práci vykonávat.

Pokud by se řešení nenašlo a zmínění muži se nezapojili, nejspíš by se velké úsilí vynaložené na straně jedné začalo na druhém konci postupně či dokonce možná hodně rychle rozkládat. **Lidská nespokojenost umí být opravdu mocná.** Ale nakonec ji může zdolat všímavost a ochota pomoci.

Zároveň vidíme, že **Boží záměry jdou často mnohem dál, než jsou jen na první pohled viditelné potřeby.** U Štěpána se praktická služba přerodila ve službu slova a činění velkých zázraků (*megas teras*) mezi lidem.

Štěpán nakonec za své nasazení a víru zaplatil životem. To proto, že jeho svědectví usvědčovalo posluchače a pravda, kterou přinášel, se stala mnohým nesnesitelná. Osobně jsem přesvědčen o tom, že Štěpánova modlitba odpuštění v okamžiku smrti byla tou největší službou druhým. (S předstihem otevřela cestu do Božího království pronásledovateli církve Saulovi, kterého později známe jako apoštola Pavla.)

Filip, další ze zvolených pomocníků, po rozeznání jeruzalémského sboru, poslouží slovem a svědectvím Etiopskému dvořanu. Později je v kraji znám jako zvěstovatel dobré zprávy. Nakonec se usadí v Cesarei, vychová čtyři dcery, které se stanou prorokyněmi...

Co si z našeho příběhu můžeme vzít pro sebe dnes my? Proto, abys mohl posloužit druhým nutně nepotřebuješ výjimečná obdarování a vlastnosti. (Ty muže ke službě ostatní zvolili na základě toho, že byli moudří a plni ducha – v tomto případě šlo o určitou zralost a charakter.)

Naslouchat, prakticky pomoci, být s druhým a pro druhé – to by měl umět každý, kdo vyrůstal ve zdravém prostředí – ať rodiny nebo nějaké komunity.

Jsem si vědom toho, že nastávají mimořádné situace, které potřebují mimořádná obdarování či schopnosti. Ale jak jsme viděli u Štěpána a Filipa, můžeme k nim postupně dorůst přes docela obyčejnou praktickou službu. Oba své povolání přijali, podle všeho je i vykonávali a nijak neprotestovali. Začali v malém a Bůh je dovedl k dalším úkolům. **Ty úkoly byly viditelnější, ale rozhodně nebyly důležitější než zmíněná služba vdovám.** Pokud by totiž vdovám nikdo neposloužil, bylo by zaseto semeno sváru, hořkosti a veškeré úsilí apoštolů mohlo tím být znehodnoceno...

Pokud vyhlížíš velké věci, začni je realizovat už teď. V tom malém, drobném každodenním úsilí, v němž se právě nacházíš.

Ámen.

(Petr Plaňanský, KS Nymburk 17. 8. 2025)